

Tot és camí des d'ara...

No em malvendré el silenci. D'aquest cos
en conec els topants i les drecceres
i n'estimo els esclats, les defallences;
no hi visc a plaer, però hi visc i això em basta.

No em malvendré el silenci ni l'espai
feixuc de mi mateix i dels projectes
desmesurats que em poblen i m'exalten.
Amb els dits balbs de tant palpar memòries
m'inscriu a tota mena de propòsits
de goig i d'esperança.

Fonda i clara,
la veu que em repeteix proclama vida.

Deixa'm no dir-te el que hem perdut. Ho saps
tan bé com jo i prou que ho repeteixen
tot de corcs, insistents i temeraris
només que parisi un xic les orelles.

Sí que vull dir-te, en canvi, el que hem guanyat:
un pam de món, concret i destriable,
i un vidre de colors per contemplar-lo.

Tanca els ulls i el veuràs com jo el veig ara.

No et diré pas què hi ha rera cada paraula.

Ara ha plogut i el que resta de tarda
serà més íntim i més clar.

Fugim de qualsevol verbotat.
Diguem només el que és essencial:
els mots de créixer i estimar i el nom
més útil i senzill de cada cosa.

Delimita'm l'espai, però no esperis
que renunciï a res d'allò que estimo.

Mira el vent com pren forma de begònies,
com neteja els miralls i les cortines
i esmola els caires vius d'aquest capvespre.

Tinc una pedra a les mans.
Cada nit
la deixo caure al pou profund del son
i la'n trec l'endemà, xopa de vida.

No vull conservar res que cridi la memòria
del vent arravatat i dels noms del silenci.
Vinc d'un llarg temps de pluges damunt la mar quieta
dels anys i res no em tempta per girar els ulls enrera.

Tu que em coneixes, saps que sóc aquell que estima
la vida per damunt de qualsevol riquesa,
l'èxtasi i el turment, el foc i la pregunta.
Cridat a viure, visc, i poso la mà plana
damunt aquest ponent que el ponent magnifica.

Solemnement batega la sang en cada cosa.

Tot és camí des d'ara. Faig jurament de viure.

Ara que tots dos junts fem una sola
columna de claror, penso la urgent
necessitat de combatre els miratges,
d'abandonar la platja de les hores
on el sol cau a plom damunt l'arena
i abalteix voluntats, i d'establir
noves rutes, reblertes de presagis.

Aquest risc d'ara és temptador.
No ens calen
espectadors furtius ni gent que aprovi
cada gest i en subratlli la destresa.

Llesquem el pa de cada instant.
Benignes
i agosarats, estimarem la vida
que muda i que es perfà, noblement lenta
i també noblement porfidiosa.

I anirem lluny, encadenats al pur
atzar dels horitzons que mai no tanquen
amb pany i clau l'estímul del paisatge.

MARTÍ i POL, Miquel. *L'hoste insòlit*. 1978.